

— Ей ги нà, двамата, — обърна се чичо Никола към гоститѣ. — Помагачитѣ ми.

— Викашъ ли ме? — повтори Гарю.

Другиятъ пжтникъ стана, запжти се къмъ Гаря и го помилва по бузитѣ.

— Влизай, влизай, че вѣнъ дърво и камъкъ се пука отъ студъ!

Гарю пристжпи крачка, спрѣ се. На прага застана Мургашъ. Гарю се възви и го загледа. Мургашъ душеше. Влажнитѣ му ноздри се разтваряха широко. Той дигна глава, наежи се и почна да вие.

— Звѣрѣ минава наблизу. Я влѣкъ, я лисица . . . — засмѣ се чичо Никола.

Гарю трепна.

— Мургашъ! На пжтя! — кресна той и изтича навѣнъ.

А следъ малко се върна самъ и каза:

— Сложихъ на Мургаша гerdана съ желѣзнитѣ шипове на врата.

После кръстоса ржце на грѣбъ, облегна се на стената и млѣкна.

Пжтницитѣ сж уморени. Спи имъ се. Чичо Никола постла одъритѣ.

— Гарьо, прибери Мургаша въ колибата, — обади се той.

Гарю дрѣмѣше. Сепна се, чу и попита:

— Ами, ако има още гости да дохождатъ?

— Е, като дойдатъ, добре дошли! — рече чичо Никола.

Гарю се замисли. Загледа навѣнъ, въ тѣмното, потърка сѣнливитѣ си очи и каза:

— Не ми се спи още. Ще почакамъ Мургаша да се върне. Той ще каже . . .

— Какво? — очуди се чичо Никола.

— Той ще каже дали да спимъ! — сложи дърва на огъня Гарю. — Горе, на Орлово гнѣздо, още има мѣгла.

Той се сви на кълбо въ жгѣла на камината и заслухтѣ. Чакаше пжтници да минатъ, да чуе гласа на Мургаша и да излѣзе да посрѣща . . .

Симеонъ Андреевъ

